

Werk

Titel: Ad Emin. et Rev. principem Carolvm S. R. E. Card. Rossettv[m] Episcopvm faventinu

Jahr: 1646

Kollektion: Zoologica

Digitalisiert: Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen

Werk Id: PPN367611805

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PPN367611805>

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=367611805>

LOG Id: LOG_0021

LOG Titel: De Pygargi secundo & tertio genere. Cap. VII.

LOG Typ: chapter

Übergeordnetes Werk

Werk Id: PPN367611716

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PPN367611716>

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=367611716>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

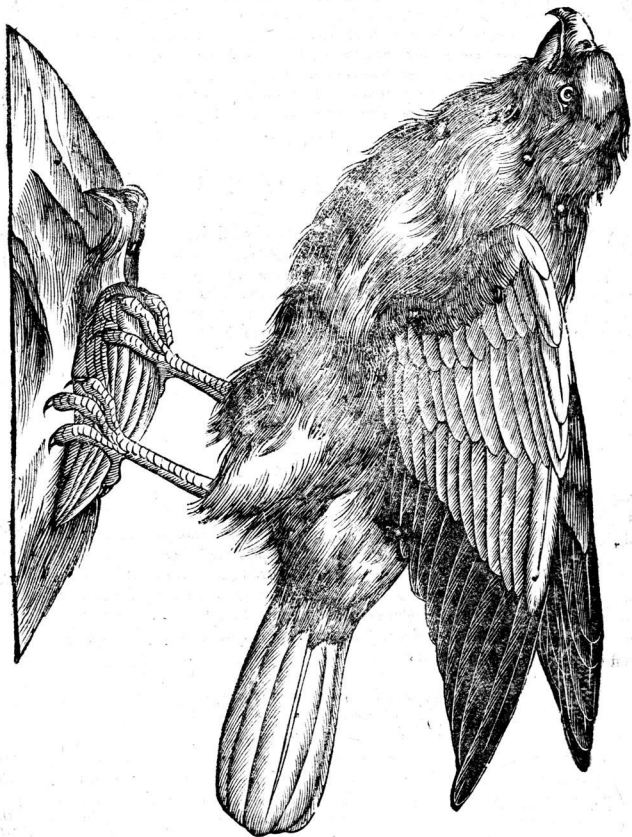
Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

DE PYGARGI SECVNDO & tertio genere. Cap. VII.

*Li. 2. de A-
uib cap. 11.
Queue blā-
che.
Color.
Volatus.
Mores.
Venatus.*

SED Bellonius aliam etiam Pygargi speciem proponit; cuius iconem ab eo mutasti su-
mus. Hanc Gallos Queue blanche, idest, Albicillam vocari ait. Corpore colore est
inter album & cinereum ambiguo, extremis alarum nigris, supina parte tota, id est,
ventre, vropygio & cauda merè candicans, nullis ibi respersa maculis. Volatu Ardeam re-
fert. Nam ut illa alas concurrit, hisq; moris subinde volat, nec ut ceteræ pleræq; rapaces caput
in altum surrigens, sed potius versus humum deprimens, volando fertur. Conspicitur ut plu-
rimùm oriente & occidente sole, manè & vesperti. Inuadit, rapitque Gallinaceas, aliasq; mi-
nutas volucres, prædatur Perdices, Cuniculos, & furtim iuxta sepes & nemorum margines:
vnde eam non admodùm imbecillam esse satis apparet.

Ab hac diuersam alteram, non tamen admodum abfimilem, sed cuius icon desideratur, Aquilam idem Bellonius subiicit: quæ est huiusmodi. Eadem cum præcedente, etsi paulo dissimilis, est ea Avis, quam itidem Queue blanche, id est, Pygargon seu Albicillâ Galli vocant vernaculo diomate. Rostrum illi nigrum nonnihil, & aduncum. Crura seu tibiæ potius graciles sunt, sed luteæ admodum, tabellis anteriori rectæ. Ungues haud crassos, sed atros, breues & in formam curuatos, eosq; acutos habet. Miluo Regali adeo similis est, ut vix esset, qui vnum ab altero dignosceret, nisi hic & minor esset, & ventre intentius albescente, pennas scilicet circa vropygium cum superiores, tum inferiores candidissimas obtinens, unde & nomen habet. Cauda longa est, & varia, alarum in morem. Quæ ventrem plumulæ induunt, subulo nitent ad calami longitudinem: candent reliqua. Huiusmodi sunt & femoris pennæ. Radices plumarum colli & cervicis, uti occipitis, albæ sunt, apices verò fului; quemadmodum & plumulæ alarum minores in summa extremitate. Remiges plumæ magis fuscæ sunt. Hic per campos Alaudas insectatur, in quas conspectas impetuose ruit: illæ autem in altum sublatæ, eumq; volatu superantes sic ab hoste sibi cauendo illius tyrannidem euadunt. Quod si Subbuteonem huic rei interesse contigerit, amorem certè & iucundum præbatur intuentibus spectaculum. Hic enim cum multo agilior sit & velocior, confestim Pygargum volatu præuertit: dum verò de præda certant, Alauda fugâ sibi consulit, & vtrumq; eludit. Vbi Subbuteo seu Hypotriorchis Alaudam cepit, tum prædam extorquere Pygargos enititur. Quocertamine, etsi Subbuteo Pygargum agilitate & celeritate longè superet, viribus tamen ab hoc ipso vincitur. Aliquando huius confidus spectatores Alaudam prius natum Subbuteonem, ab Albicillâ comprehensum vidimus, sed pedibus ac alis confectis ac implicatis vtrumq; delabi in terram necesse fuit. Vnde capti ab aucupibus mutuum sibi exitum atulêre. Hæc res immortale inter eos dissidiū esse mihi persuasit. Licet autem Subbuteoni velocitatem volatus hic Pygargus cedat, priorem tamen Albicillam hoc nomine longo iatervallo post se relinquit. Habitat in Syluis, ac intra dumeta frequens visitur.

Rostrum.
Crura.
Ungues.

Cauda.
Venter.
Femur.
Collum.

Ala.

Subbuteo
Pygargum
volatu superat.

Subbuteonis cum Pygargo pugna.

Locus.

DE MORPHNO SEV CLANGA.

Cap. VIII.

QUINTVM verò propter vires & actionum præstantiam inter Aquilas locū obtinet Morphnos, qui à Plinio Melanæto, ab Aristotele verò proximè Pygargo, uti, & à nobis subiungitur, vitæ magnitudine & robore ei secundus.

Lib. 10. c. 3.
9. Hist. 66.
32.

SYNONIMA.

VARIIS istæ Aquila nominibus appellatur. Græcis est Μορφνος, Πλάγγος, & κλάγγος; Νητοφόρος quoq; ab actione dicta est. Aristoteli præsertim. Homero verò Πέρκνος. Latini interpretes Theodorus & Plinius pro Græcis sequentes Latinas substituant: Nævia, Clanga, Planga aut Planca, Anataria seu Auicida Morphni nomen obtinuit à penæ macula seu ab nævo, vnde Næviam Latine meritò dixeris. Sunt qui Μορφνον exponant per syncopen tanquam Auicidam, hoc est, cædis aliarum Avium authorem τὸν μεταμορφῶντα ἐπὶ φόνος, ἢ μόνον φέροντα; Alij ὁμορφον, id est, formosam appellant; Alij rapacē παρὰ το μαρπτειν, vnde præteritum μέμαρσα, & in obreue conuerso, & abundante litera r, ut Eustathius & Varius tradunt. Clanga cum Græcis, tum Latinis à voce dicta fuit. Illi enim clangorem κλάγγῳ etiam vocant, qui de Aquilarum voce propriè dicitur, uti in vniuersali historia latius declaratum fuit. Plangum habet Plinius, vetusti codices Clangum, vñ Hermolaus habet. Facile enim ac proclive fuit pro κλάγγος legere κλάγγος. Sunt qui apud Plinium pro Plango Plangūta legunt, quasi errauerit, sed homines hi de imperitia Hermolao reprehensi sunt, quod utiple ait, & authorem non habeant, & Aristoteles κλάγγον appellet. Perchnon Grammatici interpretantur tum simpliciter nigrum, tum nigro colore infectum, ut idem cum Morphno significet. De hac voce, nec non de Morphno Eustathius exponens hæc verba Homerica τὸ λείστατον μεταλῶν Μορφνον Θηριτῆρ ὅν κὶ πέρκνον καλεῖται: ita tradit: περχνός vltimum acuit, quanquam Aristarchus hanc vocem berytonam esse voluerit: Morphnus verò scribitur cum acuto in penultima. Diuersa ab hac Aquila Perchno, est Percnopterus, de qua post suo loco. φλαγγύας Aquila eadem mihi videtur quæ Morphnos, vel potius Morphni esse epitheton:

Μορφνος.
Πλάγγος.
Κλάγγος.
Νητοφόρος.
Πέρκνος.
Νævια.
Planga.
Anataria.
Auicida.

Plangūta.
Perchnon
quid.

Φλαγγύας